

## Hồi 55

### Một Âm Mưu

**B**ạch Xuân Phương thò đầu ra ngoài cỗ xe ra lệnh:

- Mạnh Hiệu Úy, mau lên báo cho phương trưởng chùa hay . Thiếu gia muốn nghỉ một đêm ở chùa, mau lo nghinh đón Thiếu gia cho kịp.

Mạnh Linh cúi đầu đáp:

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Đáp xong, Mạnh Linh dẫn hai tên Lãnh Ban đi thẳng lên núi .

Lúc này, đèn đuốc được thắp sáng lên bao quanh cỗ xe lộng lẫy của Thiếu gia.

Chùa uống cạn chung trà, thì tiếng chuông trên núi gõ vang hồi .

Chỉ chớp mắt, từ trên chùa cho tới chân núi đuốc được thắp sáng lên theo lối đi lên chùa .

Vị sư trụ trì dẫn hai hàng đệ tử đi theo Mạnh Linh xuống núi đón Thiếu gia Trung Đường Phủ.

Bạch Xuân Phương nhìn Thiếu gia mỉm cười nói:

- Thưa Thiếu gia, xin mời Thiếu gia xuống xe . Mọi việc đã chuẩn bị xong.

Vị Thiếu gia gật đầu không đáp.

Bạch Xuân Phương nhanh nhẹn mở cửa xe, bước xuống trước, nàng đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi mở rộng cửa xe, nghiêng mình nói:

- Mời Thiếu gia.

Từ trên xe, Thiếu gia thủng thẳng bước xuống nhìn mọi người đang cúi đầu chào đón, trong ánh mắt lộ ra vẻ mãn nguyện.

Thiếu gia vừa đứng yên, cạnh bên Bạch Xuân Phương thì vị sư trụ trì vội bước lên vòng tay làm lễ nói:

- Bẩm Thiếu gia, lão tăng là Viên Chân, trụ trì ở Cổ Quốc Tự , xin ra mắt Thiếu gia.

Thiếu gia gật đầu đáp:

- Tốt lắm. Ta muốn nghỉ một đêm ở đây .

Viên Chân hòa thượng vội nói:

- Bẩm Thiếu gia, được Thiếu gia giáng lâm tề tự, thật là phúc đức cho tề tự . Lão tăng đã cho đệ tử dọn dẹp phòng ốc cho Thiếu gia rồi, mong Thiếu gia được vừa ý .

Ngừng lời một chút lão tiếp:

- Xin mời Thiếu gia quá bộ lên tề tự .

Thiếu gia gật đầu, quay qua Bạch Xuân Phương nói:

- Xuân Phương. Ta lên núi .

Bạch Xuân Phương mỉm cười đáp:

- Tuân lệnh Thiếu gia , xin mời Thiếu gia .

Vị Thiếu gia ở Trung Đường Phủ mỉm cười, từ tốn bước lên trước.

Đoàn người sắp thành hai hàng dọc theo lối đi để chào mừng vị Thiếu gia.

Vị Thiếu gia đi trước, kế bên là Bạch Xuân Phương, theo sau là Viên Chân hòa thượng , kế bên là Mạnh Linh và Sở Phiêu Vân.

Những nhân vật đó đi qua, thì hàng hàng người cũng nối gót theo sau .

Tất cả kéo thành một đoàn lên núi .

Bên dưới núi các Lãnh Ban chia ra canh gác chung quanh Cổ Quốc Tự .

oOo

Trên cành cây cao của những ngọn cổ tùng trồng chung quanh tòa Cổ Quốc Tự, có những bóng đen ẩn thân một cách kín đáo.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên cho người bên cạnh nghe:

- Thật là giọng điệu phách lối không thể chịu được. Chỉ có một thằng oắt con mà đã lớn lối như thế rồi, thì cha của nó còn hơn cả hoàng đế nữa là cái chắc.

Một giọng khàn khàn vang lên đáp lại giọng nói nhẹ khi nãy :

- Lão Tôn. Chuyện đâu còn có đó, lão chớ có nóng nảy làm hư đại sự mất.

Giọng nói khi nãy lại vang lên nhẹ nhàng, nhưng trong đó vẫn còn âm sắc tức giận:

- Không nóng sao được hử Cố lão đại . Nó làm như nó là con vua cháu chúa không bằng.

Giọng nói khàn khàn lại vang lên nhẹ nhàng:

- Lão Tôn, nhiệm vụ của chúng ta rất quan trọng, không nên vì một phút nóng giận mà làm lỡ sự việc. Chúng ta phải kiên nhẫn mà chờ đợi thời cơ . Đến giờ phút này, mọi việc đã diễn ra như chúng ta đã dự định. Lão Tôn, có nghe ta nói không ?

Giọng của Tôn Chấn Thiên dịu lại:

- Thôi ! Ta biết rồi . Cố lão đại yên tâm.

Một giọng nói khác vang lên. Nghe rõ giọng nói này là của Nhạc Kính Quang, lão già kể chuyện ở Kinh Sư:

- Tôn ca ! Cố lão ca ! Ta cứ chờ theo đúng kế hoạch đã định phải không ?

Giọng nói của Cố Đại Tiên Sinh vang lên đáp lại:

- Nhạc lão đệ ! Đúng là như vậy đó .

Có tiếng chim cú rúc vang lên hai hồi trong đêm vắng. Cố Đại Tiên Sinh nhìn Tôn Chất Thiên nói:

- Lão Tôn. Qua bên ấy xem họ phát hiện ra những gì khác lạ không ?

Không nghe tiếng Tôn Chất Thiên đáp lại, chỉ nghe tiếng cành lá khua động xào xạc như con chim đập cánh bay đi .

Tiếng chim kêu, tiếng cành lá khua động không làm cho người khác chú ý đến.

Chừng thời gian uống cạn chung trà, lại nghe tiếng chim kêu như gọi nhau , rồi cành lá lại khua động.

Trên cành cây có từng cao lại nghe tiếng của Tôn Chất Thiên nhẹ nhàng vang lên:

- Đã nhận được ám hiệu căn phòng thẳng lối con đó ở rồi . Họ chờ xin lệnh của ta .

Giọng nói của Cố Đại Tiên Sinh vang lên:

- Thế lão Tôn trả lời ra sao ?

Giọng Tôn Chất Thiên đáp:

- Hừ ! Thì cũng như lão đại nói vậy thôi, chớ nói thêm gì nữa .

Tiếng Cố lão đại cười nhẹ .

- Thôi ! Lão Tôn à, đừng có giận dữ như vậy, lão bỏ bớt đi cái tánh nóng đó được không . Cứ hể có chuyện không vừa ý là lại giận hờn y như là ...

Lão bỏ lửng câu nói đó. Lão Tôn chộp hỏi liền:

- Này này lão Đại . Lão muốn nói ta là trẻ con đó phải không ?

Hai giọng cười vang lên nhè nhẹ, rồi tiếng Nhạc Kính Quang nói lên:

- Thôi Tôn ca à , cho tiểu đệ xin đi . Chúng ta hãy dưỡng sức để còn lo việc tối nay cho thành công kéo lại xôi hỏng bỏng không thì xấu hổ lắm.

Tôn Chất Thiên dường như cũng đã nghe ra, lão cất tiếng cười nhè nhẹ:

- Nhạc lão đệ cứ yên tâm, ta không để bụng chuyện nào đâu . Bọn mình với nhau cả mà, nói đúng thì ta nghe thôi . Bây giờ chúng ta tịnh dưỡng giây lát, chờ thời cơ mà hành động.

Cố Đại Tiên Sinh bật cười vui vẻ:

- Đúng vậy, lão Tôn nói chí phải . Chúng ta nghỉ ngơi thôi. Để bọn trẻ canh gác được rồi .

Màn đêm lại rơi vào trong yên tĩnh. Tiếng côn trùng kêu rả rích, tiếng chim ăn đêm bay xào xạc rung động cành lá . Tạo nên một bầu không khí hoang vắng.

Ở ngoài thì hoang vắng, nhưng bên trong chùa, đèn đuốc sáng trưng, những tốp vệ sĩ áo đen đi lại canh phòng nghiêm ngặt.

Các vị sư thái trong chùa cũng khấn tụng.

Nhưng trong gian thiền viện dành cho vị Thiếu gia Trung Đường Phủ ngụ qua đêm thì lại khác hẳn.

Đứng canh gác ngoài cửa là hai vệ sĩ áo đen, kiếm trần cầm tay, hai mắt nhìn quanh đề phòng sự bất trắc xảy ra .

Còn bên trong phòng thì vị Thiếu gia lại vui say bên mâm rượu thịt. Vừa uống cạn vừa ngắm bọn nữ tì ca hát, múa máy .

Bạch Xuân Phương ngồi kề bên Thiếu gia hầu rượu, trên môi luôn nở nụ cười .

Châm cho Thiếu gia một ly rượu, Bạch Xuân Phương cất tiếng hỏi:

- Bẩm Thiếu gia, chuyến đi này Thiếu gia định đi bao lâu vậy ?

Thiếu gia đưa mắt nhìn Bạch Xuân Phương rồi hờ hững đáp:

- Ta chưa có chủ định, cứ đi chừng nào ta bảo về thì về .

Bạch Xuân Phương nghe Thiếu gia đáp vậy thì mỉm cười nói:

- Lệnh của Thiếu gia dạy, Xuân Phương không dám cãi lời . À ! Thiếu gia này, đêm đã khuya, Thiếu gia nên nằm nghỉ sớm để mai lên đường cho khỏe .

Thiếu gia vẫy tay:

- Để mặc ta, Xuân Phương có mệt thì cứ đi về ngủ đi .

Bạch Xuân Phương cười nụ đáp:

- Thuộc hạ không màng đến bản thân, chỉ lo cho sức khỏe của Thiếu gia thôi .

Thiếu gia lắc đầu nói:

- Không cần đâu Xuân Phương. Nàng có điều gì muốn nói thì cứ nói ra đi .

Bạch Xuân Phương cũng lắc đầu đáp:

- Bẩm Thiếu gia, Xuân Phương được Thiếu gia tin tưởng, thương tình đến là may lắm rồi, đâu dám cầu mong gì thêm nữa .

Vị Thiếu gia mỉm cười nói:

- Xuân Phương, nàng khéo nói lắm, nếu không có việc gì nữa, nàng hãy lui ra đi , để yên cho ta nghỉ ngơi .

Bạch Xuân Phương vòng tay nói:

- Thiếu gia chưa nghỉ ngơi, thuộc hạ đâu dám vô phép như thế .

Thiếu gia nhìn thẳng vào mắt Bạch Xuân Phương, nhấn giọng hỏi:

- Xuân Phương, đây cũng là lệnh của ta . Nàng có nghe theo không ?

Bạch Xuân Phương cúi đầu đáp:

- Thuộc hạ đâu có tới hai mạng mà dám cãi lời Thiếu gia.

Thiếu gia gật đầu nói:

- Tốt lắm, Xuân Phương.

Nói xong, vị Thiếu gia lại quay qua nhìn bọn nữ tì đang múa hát.

Bạch Xuân Phương vội đứng lên làm lễ, nghiêng mình nói:

- Thiếu gia hãy nghỉ ngơi, thuộc hạ xin cáo từ .

Vị Thiếu gia không nhìn lại, chỉ phẩy tay . Tay gã cầm chung rượu, mắt nhìn bọn nữ tì .

Bạch Xuân Phương thấy vậy vội nhẹ nhàng lui từng bước ra cửa .

Bước ra ngoài rồi, Bạch Xuân Phương nhẹ nhàng khép cánh cửa lại .

Nàng nói với hai tên vệ sĩ:

- Các người hãy canh gác cho cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì cho Thiếu gia, các người khó lòng tránh khỏi tội chết.

Hai tên vệ sĩ vội cúi đầu đáp:

- Tuân lệnh Tổng Hiệu Úy , bọn thuộc hạ không dám lơ đãng.

Bạch Xuân Phương gật đầu nói:

- Tốt lắm, ta về phòng nghỉ, có chuyện gì nhớ báo động cho ta biết.

Hai tên vệ sĩ cúi mình thi lễ:

- Tổng Hiệu Úy an tâm.

Bạch Xuân Phương quay người bước về phòng dành riêng cho mình.

Bước vào trong nàng đóng chặt cửa lại, mở cửa sổ ra cho thoáng mát.

Bạch Xuân Phương đứng bên cửa sổ nhìn trời đêm vắng lặng. Không biết trong lòng nàng suy nghĩ chuyện gì, mà nàng khẽ chắc lưỡi hai cái .

Đứng đó trầm ngâm một chút, nàng đóng nhẹ cửa sổ lại, rồi đi vào trong tắt đèn.

Mọi vật lại trở vào trong sự yên lặng của màn đêm.

Một chốc sau, lại nghe hai hồi tiếng cú rúc vang lên trong đêm vắng.

Rồi tiếng chim vỗ cánh rời cành. Trên cành cao của ngọn cổ tùng lại nghe tiếng thì thầm vang lên.

Giọng nói của Tôn Chất Thiên :

- Lão đại nè ! Chúng ta phải chờ tới canh hai đó .

Tiếng khàn khàn của Cố Đại Tiên Sinh đáp lại:

- Bây giờ chưa tới canh một . Chúng ta hãy cẩn thận đừng để lộ tông tích kéo xảy ra chuyện không hay .

Tiếng của Tôn Chất Thiên đáp lại:

- Biết rồi ! Cứ làm như ta là con nít vậy, cứ dặn dò hoài . Chán cái lão đại này quá .

Tiếng cười nhẹ của Cố Đại Tiên Sinh lại vang lên:

- Lão Tôn à , ta quen miệng dặn dò vậy thôi . Đừng cần nhằn nữa có được không .

Giọng nói Nhạc Kính Quang vang lên giảng hòa:

- Thôi hai vị lão ca ơi ! Ta nghỉ ngơi thêm một chút đi cho khỏe .

Từ trong chùa, tiếng mõ canh một vang lên.

Trong phòng vị Thiếu gia của Trung Đường Phủ vẫn sáng đèn. Lúc này vị Thiếu gia vừa uống rượu vừa đùa giỡn với sáu ả nữ tì xinh đẹp.

Dường như sáu ả nữ tì đã quen thuộc với lối sống và phong cách của vị công tử này rồi, nên sáu ả vừa cười khúc khích vừa chạy vòng quanh căn phòng để cho Thiếu gia đuổi theo như chơi trò cút bắt.

Sáu ả cứ vờn quanh để cho Thiếu gia nắm bắt, nhưng vị Thiếu gia đã chếch choáng hơi men, nên tay chân không còn nhanh nhẹn nữa .

Cậu ta đưa tay chộp nhưng chỉ rơi vào khoảng không hụt hẫng.

Dường như đã thấm mệt, vị Thiếu gia cất giọng nhừa nhựa nói:

- Nào Hoàng Cúc, Mẫu Đơn, Hương Dương lại đây . Ta mệt rồi .

Ba cô nàng nghe gọi chạy tới . Ba ả ba màu áo đỏ , trắng, vàng như tên gọi vây quanh vị Thiếu gia.

Kể ngồi lên đùi, người tựa vai, người thì bá cổ, miệng cười khúc khích.

Vị Thiếu gia lại lên tiếng :

- Nào ba cô, hãy cởi áo cho ta , đưa ta vào giường nghỉ đi .

Ba ả nữ tì không được gọi đến, vội chạy lại giường trải khăn, đệm gọn gàng.

Vị Thiếu gia được dìu tới bên giường, đặt nhẹ xuống. Thuận tay vị Thiếu gia kéo luôn cả hai nàng Mẫu Đơn và Hoàng Cúc ngã theo luôn bên mình.

Những giọng cười dâm dật nổi lên trong đêm khuya , phá tan bầu không khí trang nghiêm của ngôi chùa .

Thật là một cảnh tượng đặt không đúng chỗ .

Ánh đèn trong phòng vụt tắt, còn đọng lại những tiếng cười khúc khích đầy sự thích thú vang trong đêm.

Trên một cành cổ tùng đối diện căn phòng vị Thiếu gia, giọng nói của một nữ nhân vang lên hần học:

- Tên Thiếu gia này thật khả ố, không thể chịu được. Nơi trang nghiêm thờ phụng như thế này, lại giở ra những trò dâm ô như vậy.

Giọng nói Nghiêm Thực Uyên đáp lại:

- Nhạc tử ! Bọn này có xem ai ra gì đâu, hà tất chị phải nóng giận như vậy . Để hấn lột vào tay ta rồi, ta sẽ cho bọn chúng nếm mùi đau khổ cho biết thân.

Giọng nói của Tôn Kế Thừa vang lên:

- Hai vị tử tử này, Hồ sư thúc đã ra hiệu cho chúng ta chuẩn bị hành động rồi đó, hai vị tử tử hãy lo liệu sẵn sàng đi .

Giọng của Nhạc Tố Trinh đáp lại:

- Tôn đệ yên tâm, đầu vào đấy cả rồi, bọn ta chỉ chờ giờ hành động mà thôi .

Trên cành ngọn cổ tùng cao cách đó không xa lại có tiếng của Tôn Chất Thiên hỏi:

- Lão Đại nè, không biết lão Nhị và lão Lục cầm chân nổi bọn Sở Phiêu Vân và Mạnh Linh không?

Cố Đại Tiên Sinh đáp lại:

- Nếu so sánh về võ công thì lão Nhị và lão Lục hơn hẳn bọn chúng vài phần. Lão Tôn yên tâm đi .

Tôn Chất Thiên lại nói:

- Nhưng ngoài hai tên đó , còn cả chục tên Lãnh Ban nữa, võ công chúng không phải tầm thường, nên ta chỉ sợ ...

Cố Đại Tiên Sinh ngắt lời:

- Bọn Lãnh Ban thì tuy lợi hại, nhưng còn có bọn ta và Ngũ muội đoạn hậu, chúng không làm gì được đâu.

Tiếng mõ canh hai lại vang lên trong đêm vắng.

Từ trên cành cây cổ tùng đối diện với phòng Thiếu gia Thừa Đức Phủ ba bóng đen nhẹ nhàng đáp xuống gần bên cửa sổ .